

© Marc Bellmunt

Llorenç Giménez, l'home que somreia

Carles Cano
escriptor i narrador oral

Llorenç Giménez era un mestre. Un mestre que sabia contar. Segurament havia heretat la gràcia de son pare, que a les reunions del carrer La Fila del poble d'Alfagar, quan a l'estiu la gent encara eixia a sopar a la fresca, sempre tenia un acudit, una conta-rel·la, un succeït o un tango per contar o cantar, acompanyat de l'acordió que tocava un veí. Eixa gràcia heretada, d'adolescent la utilitzà amb els amics, que li feien rotgla quan es posava a enfilar acudits. Després, en començar a treballar en La Gavina, una de les primeres escoles cooperatives que a la segona meitat dels setanta encetaven l'ensenyament en valencià, i més tard en diverses escoles públiques, va posar en pràctica eixa gràcia amb els xiquets, que, encaterinats, l'escoltaven bocabadats. En aquella època fel·liç de renovació educativa, d'il·lusió col·lectiva, de redreçament de la nostra cultura, començaren a cridar-lo per a fer tallers de contes a les escoles d'estiu que florien ací i allà i, fruit d'aquests tallers, algunes mestres el cridaven per a que anara a embadalir els seus alumnes.

Així començà la seua aventura de rondaller. Com a narrador oral era únic, inimitable, amb una capacitat d'improvisar increïble: podia començar un conte i de sobte fer una digressió de qualsevol cosa que li havia passat venint al lloc on contava, o a una tenda on havia entrat a comprar, o al bar on havia pres un cafè i havia vist o conegut no sé qui, i tot això ho ficava al conte de la manera més natural, fent esclafir de riure

el públic. Després d'això tornava al conte, que fins i tot de vegades es quedava penjat, però no importava.

El seu repertori era la literatura popular: rondalles, endevinalles, embarbussaments, contarelles, succeïts, anècdotes i acudits, que arplegà en una vintena de llibres.

Deuen quedar poques escoles, places i biblioteques al País Valencià on no s'hagen escoltat els seus contes, perquè des de 1996 arribà (com deia ell) l'ofici de mestre i es dedicà professionalment a l'ofici de narrador. Ha estat un referent per a tots els narradors del País Valencià mostrant-nos que es podia viure del conte, honradament, matisava sempre. Contava en valencià, a tot el nostre territori lingüístic, però de vegades també fora: una vegada, contant en un manicomi a Guadalajara, se suposava que Domingo Chinchilla, un amic narrador, el traduiria, però ca!, ni traducció ni romanços, i aquells pobres bojos es rebolcaven de riure, a saber què entendrien...

Vingué al món amb set mesos, pensaven que no eixiria avant, però li feren una incubadora improvisada amb una maleta de cartró i unes botelles amb aigua calenta i s'aferrà a la vida. Eixe sentiment de gaudir de la vida l'acompanyà fins als últims moments, en què, poc abans de morir, encara contava acudits i feia riure i plorar els amics que el visitaven. Continuarem contant i recordant-te, amic. •